

[Gunhild Due.]

jo dog sker inden for dette område, må man da også tage i betragtning. Jeg må sige, at jeg er ganske og aldeles uenig med hr. Svend Haugaard. Jeg tror, at netop de svagest stillede, som nu kommer ud, vil blive bedre stillet, når vi giver dem en bedre undervisning og naturligvis også en bedre skole.

Sigsgaard: Også jeg lyttede med mere end sædvanlig interesse til hr. Svend Haugaards indlæg, hr. Svend Haugaard, som repræsenterer modstanderne af en udvidelse af undervisningspligten. Når interessen er så stor, skyldes det, at jeg synes, argumentationen i ganske sjælden grad mangler logik. For man taler jo om, at undervisningen aldrig kan blive ideel, aldrig blive god, aldrig kan give ordentligt udbytte, hvis den ikke foregår på et frivilligt grundlag. Det taler man længe om. Men man skrider jo ikke til det, som ville være den logiske konsekvens, nemlig at afskaffe den 7-årige undervisningspligt.

Vi kan tilslutte os det forslag til folketingsbeslutning, som er forelagt tinget af hr. K. B. Andersen. Vi kan gøre det med henvisning til og på grundlag af de synspunkter, som er fremlagt i betænkningen om undervisningspligtens udvidelse, og de synspunkter, som er fremført i forslagsstillernes bemærkninger til forslaget.

Man nævner her hensynet til det mindretal, som af den ene eller anden grund ikke er fulgt med i den udvikling, hvorefter et flertal af forældre og børn har erkendt værdien og nødvendigheden af en forlænget almen uddannelse, hensynet til den enkeltes fri udviklingsmuligheder og samfundsmæssige hensyn. Det må være samfundets opgave, og det er i samfundets egen interesse at give de flest mulige de bedste mulige betingelser for at udvikle sig og nå til erkendelse af, hvad man kan, og hvad man vil i voksensamfundet. Det er en opgave, vi gerne ser løst, og som det danske samfund hidtil ikke har løst godt nok. Det er vel i erkendelse af, at vi ikke har løst denne opgave godt nok, at forslaget til folketingsbeslutning er blevet fremsat. Og det var vel den samme erkendelse, der fik så mange af ordførerne til, da tinget i foråret 1967 drøftede disse forhold, at vise forståelse for

nødvendigheden af en udvidet undervisningspligt.

Vi har jo længe vidst, at noget var galt i vort uddannelsessystem. Vi må jo længe have vidst, at vi svigtede de børn, som vi lod gå ud af skolen efter 7 års forløb. Hvorfor så pludselig denne interesse for at gøre noget ved sagen? Er det, fordi andre lande før os har indset nødvendigheden af at investere i skolegang og uddannelse? Er det, fordi vi er klar over, at skal vi i de kommende år hævde os i den økonomiske verdens konkurrence, skal vi være dygtigere, så skal der gives flere en bedre og længere uddannelse? Det var i hvert fald sådanne synspunkter, som blev fremført af den konservative ordfører, hr. Gottschalck-Hansen, under folketingsdebatten for nøjagtig et år siden. Det fremgår af folketingets forhandlinger for den pågældende samling, spalte 2588 og 2589. Det vil nok afsløre sig under debatten og udvalgsarbejdet, hvilke interesser det er, der står bag interessen for en udvidelse af undervisningspligten, om det er hensynet til vor fremtidige konkurrenceevne, eller det er hensynet til det enkelte barns udviklingsmuligheder. Foreløbig noterer vi med tilfredshed de argumenter, som forslagsstillerne har fremført, argumenter og synspunkter, vi, som jeg allerede har sagt det, helt kan tilslutte os.

Vi kan også helt tilslutte os det synspunkt, som hr. K. B. Andersen fremførte i sin fremsættelse, nemlig at undervisningspligtens længde ikke må betragtes som en isoleret faktor, men som et spørgsmål, der har meget nøje sammenhæng med hele skolens formål og indhold.

Der kan konstateres en stadig voksende frivillig tilgang til folkeskolens undervisning efter det 7. skoleår, og vi har lov til at formode, at det vil være en meget lille procent af unge, som i 1974 forlader skolen med mindre end 9 års skolegang bag sig, selv om vi undlader at udvide undervisningspligten. Hvis vi lovgiver om undervisningspligtens udvidelse, sker det altså dels som en slags registrering af en udvikling, der faktisk har fundet sted, dels som en særlig hensyntagen til den gruppe af unge, som af den ene eller den anden grund ikke ønsker at fortsætte frivilligt. Men sker lovgivningen af hensyn til disse unge, så er problemet ikke løst alene gennem en ud-